

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 20, 2022

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:840](#) 14-06-2022

Schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:865](#) 14-06-2022

Verkrachting begaan tegen eigen kind; door andere feitelijkheid gedwongen.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:825](#) 07-06-2022

Heeft verdachte rechtsgeldig toestemming gegeven voor doorzoeken van zijn auto?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:839](#) 07-06-2022

Caribische zaak. Ongeoorloofde inbreuk op onschuldpresumptie ten gevolge van vonnis van Gemeenschappelijk Hof van Justitie in de strafzaak tegen mededader en dat vonnis begeleidend persbericht?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:801](#) 07-06-2022

Tussenarrest. Post-Keskin. Klacht dat afwijzing herhaalde verzoeken tot horen getuige, althans gebruik van eerder door getuige afgelegde verklaring voor bewijs, niet verenigbaar is met artikel 6 EVRM.

RECHTSPRAAK

Schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel.

Schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel.

Wenk

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie als ambtenaar giften aannemen, wetende of redelijkerwijs vermoedende dat deze hem gedaan worden teneinde hem te bewegen, in strijd met zijn plicht, in zijn bediening iets te doen, als ambtenaar giften aannemen, wetende of redelijkerwijs vermoedende dat deze hem gedaan worden ten gevolge van hetgeen door hem, in strijd met zijn plicht, in zijn bediening is gedaan, en valsheid in geschrift, is bewezen verklaard, over de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel.

Het hof heeft geoordeeld dat de betrokkene uit de in de strafzaak bewezen verklaarde feiten wederrechtelijk voordeel heeft verkregen. De uitspraak van het hof houdt onder meer in dat in de strafzaak de betrokkene in hoger beroep veroordeeld is voor, kort en zakelijk weergegeven, het vervalsen van facturen afkomstig van zijn B.V. [A] en zijn eenmanszaak [B], om zodoende te verhullen dat sprake was van het als ambtenaar ontvangen van giften. Bewezen verklaard is dat de geldbedragen – zogenaamd betaald naar aanleiding van deze facturen – door twee verschillende ondernemers zijn betaald op de bankrekening van [A], respectievelijk de privérekening van de betrokkene (en zijn vrouw).

(...)

Ten aanzien van de toerekening aan de betrokkene als natuurlijk persoon van de geldbedragen die zijn betaald op de bankrekening van [A] waarvan hij directeur/groootaandeelhouder was, heeft de raadvrouw het volgende aangevoerd. Primair heeft de rechtbank de betrokkene ten onrechte vereenzelvigd met deze rechtspersoon, subsidiair geldt bij ontneming dat de betrokkene via [A] na belastingheffing en aftrek van bedrijfskosten hooguit een bedrag van € 7.680,00 in 2008 en € 14.784,00 in 2009 aan voordeel heeft genoten, meer subsidiair is dat een geldbedrag van € 102.565,59 (€ 66.122,55 ([A]) + € 36.443,04 ([B])).

(...)

Uit vaste jurisprudentie van de Hoge Raad volgt dat de strafrechter bij de bepaling van het bedrag dat aan wederrechtelijk voordeel is verkregen, geen rekening dient te houden met de reeds geheven of nog te heffen belasting. De stelling van de raadvrouw dat op het verkregen wederrechtelijk voordeel de reeds betaalde of nog te betalen belasting in mindering moet worden gebracht, vindt geen steun in het recht.

Het hof overweegt over het voordeel van betrokkene als natuurlijk persoon dat hij via [C] B.V. enig aandeelhouder en bestuurder van [A] was. Als uitgangspunt heeft te gelden dat uit die omstandigheid niet zonder meer volgt dat het met deze onderneming genoten voordeel aan betrokkene kan worden toegerekend. Dat in de onderliggende zaak gronden aanwezig zijn om van dit uitgangspunt af te wijken, blijkt uit de volgende omstandigheden.

Bewezen verklaard is dat de betrokkene als natuurlijk persoon, door middel van zijn ondernemingen, de bewezen verklaarde strafbare feiten heeft gepleegd. Hij ontving, als ambtenaar, omkopingsgeld, maar liet zich dat onder andere op de rekening van [A] uitbetalen. Vast staat verder dat de betrokkene in de bewezenverklaarde periode bij [A] als enige volledig beslissingsbevoegd was en dat hij als enige daadwerkelijk over die rekening kon beschikken.

Het voorgaande betekent dat de vermogenspositie van [A] is verbeterd en dat het door [A] verkregen voordeel heeft kunnen leiden tot direct of indirect voordeel voor de betrokkene als directeur en enig aandeelhouder. Gelet op de structuur van de onderneming was dat voordeel ook daadwerkelijk voor hem beschikbaar. Dat voordeel kan naar het oordeel van het hof voorts aan betrokkene worden toegerekend, aangezien hij alle relevante beslissingen heeft genomen die tot het verkrijgen van het wederrechtelijk voordeel en tot verbetering van de vermogenspositie van de onderneming hebben geleid.

Nu de betalingen aan de eenmanszaak [B] zijn overgemaakt op de privébankrekening van de betrokkene en hij deze bedragen steeds vrijwel onmiddellijk contant heeft opgenomen, hebben deze betalingen te gelden als voordeel dat direct en daadwerkelijk door betrokkene is verkregen.(...)

Het hof acht aannemelijk dat de betrokkene uit de bewezen verklaarde strafbare feiten wederrechtelijk voordeel heeft verkregen.(...)

Het hof is van oordeel dat het totaal aan geldbedragen dat staat vermeld op de 16 door betrokkene vervalste facturen – en welke bedragen daadwerkelijk zijn betaald op zijn privérekening dan wel op de bankrekening van [A] – heeft te gelden als door betrokkene verkregen wederrechtelijk voordeel.

De Hoge Raad overweegt dat de klacht in de eerste plaats klaagt over het oordeel van het hof

dat de op de bankrekening van [A] overgeboekte geldbedragen het door de betrokkene wederrechtelijk verkregen voordeel betreffen. De Hoge Raad overweegt dat bij de bepaling van het wederrechtelijk verkregen voordeel, mede gelet op het reparatoire karakter van de maatregel als bedoeld in artikel 36e Sr, uitgegaan moet worden van het voordeel dat de betrokkene in de concrete omstandigheden van het geval daadwerkelijk heeft behaald (vgl. ECLI:NL:HR:2015:3364).

In het geheel van de vaststellingen van het hof ligt als oordeel besloten dat met de voltooiing van de in de strafzaak bewezen verklaarde feiten de betrokkene zelf daadwerkelijk voordeel heeft verkregen tot het bedrag van de door hem aangenomen en ontvangen giften, omdat de betrokkene volledig over het bedrag van de voor hem bestemde giften heeft kunnen beschikken. De Hoge Raad oordeelt dat dat oordeel niet van een onjuiste rechtsopvatting getuigt en niet onbegrijpelijk is. De betrokkene heeft er immers voor gekozen een deel van die giften niet op zijn privérekening te doen uitkeren, maar op de rekening van [A], waarbij die wijze van betaling – waarvoor de betrokkene heeft gebruikgemaakt van valse facturen die hij op naam van [A] had gesteld – door de betrokkene is gekozen om te verhullen dat sprake was van het door de betrokkene als ambtenaar ontvangen van giften. Het hof heeft met ‘het door [A] verkregen voordeel’ kennelijk ook niets anders op het oog gehad dan de giften die via de bankrekening van [A], daartoe gebruikmakend van valse facturen, aan de betrokkene zelf zijn gedaan en waarover de betrokkene volledig kon beschikken. Voor zover de klacht hierover klaagt, faalt het.

De Hoge Raad oordeelt dat de klacht ook niet kan slagen voor zover het zich, met een beroep op rechtspraak over beperkingen van het zogenoemde fiscale mechanisme, richt tegen het oordeel van het hof dat bij de schatting van het door de betrokkene wederrechtelijk verkregen voordeel de belastingheffing bij [A] niet in aanmerking behoeft te worden genomen. Uit de omstandigheden, waarop het hof dat oordeel heeft gebaseerd, volgt immers dat de betrokkene met de voltooiing van de in de strafzaak bewezen verklaarde feiten zelf daadwerkelijk voordeel heeft verkregen tot het bedrag van de door hem aangenomen en ontvangen giften. In het licht hiervan is – anders dan in het geval dat ten grondslag lag aan het in de toelichting op de klacht genoemde ECLI:NL:HR:2021:1 – de vraag naar de toepasbaarheid van het fiscale mechanisme in deze zaak niet aan de orde, omdat de mogelijkheid dat [A] winstbelasting verschuldigd zou worden en een uitkering aan de betrokkene tot heffing van vennootschapsbelasting of inkomstenbelasting zou kunnen leiden, irrelevant is voor de omvang van het door de betrokkene wederrechtelijk met de voltooiing van de bewezen verklaarde feiten verkregen voordeel. Voor zover die belastingschulden (zijn) ontstaan, is dat in dit geval het gevolg van de keuze van de betrokkene om de aan hem gedane giften te laten uitbetalen via de bankrekening van [A].

J.H.J. Verbaan, juni 2022

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-06-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:840

Zaaknummer: 20/01074 P

Rechters: J. de Hullu, Y. Buruma, A.L.J. van Strien, M.J. Borgers en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: prof. mr. J.S. Nan en P.M. Frielink

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Verkrachting begaan tegen eigen kind; door andere feitelijkheid gedwongen.

Verkrachting begaan tegen eigen kind; door andere feitelijkheid gedwongen.

Wenk

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie verkrachting, terwijl de schuldige het feit begaat tegen zijn kind, is bewezen verklaard, over het oordeel van het hof dat de verdachte de aangeefster 'door andere feitelijkheden heeft gedwongen' tot het ondergaan van handelingen die bestonden of mede bestonden uit het seksueel binnendringen van het lichaam.

Het hof heeft ten aanzien van het bewijs onder meer overwogen dat de raadsman specifiek ter zake van het ten laste gelegde voorts heeft aangevoerd dat op grond van de bewijsmiddelen 'het door andere feitelijkheden dwingen', zoals neergelegd in artikel 242 Sr, niet bewezen kan worden verklaard. Het enkele feit dat verdachte de vader van het slachtoffer is en dat zij een beperking heeft, is onvoldoende om dwang te kunnen aannemen.

Het hof oordeelt dat om tot een bewezenverklaring van het ten laste gelegde, verkrachting, te komen, vastgesteld moet worden dat de verdachte door geweld of een andere feitelijkheid of door bedreiging met geweld of een andere feitelijkheid het slachtoffer heeft gedwongen tot het ondergaan van handelingen die (mede) bestaan uit het seksueel binnendringen van haar lichaam. Het hof is op basis van het dossier en het verhandelde ter terechtzitting van oordeel dat geen sprake is geweest van geweld of bedreiging met geweld. De vraag resteert dan of sprake is geweest van 'andere feitelijkheden' waardoor de verdachte het slachtoffer heeft gedwongen tot het ondergaan van de ten laste gelegde seksuele handelingen.

Anders dan het standpunt van de raadsman, acht het hof de ten laste gelegde dwang wel bewezen. Er is weliswaar geen sprake van geweld, maar uit het dossier blijkt wel van andere feitelijkheden die ertoe hebben geleid dat het slachtoffer niet in staat was zich te weren tegen het handelen van de verdachte. Slachtoffer was de dochter van verdachte en bevond zich in

die hoedanigheid al in een zekere afhankelijkheidsverhouding ten opzichte van hem, als kind ten opzichte van haar vader en (mede-)opvoeder waarbij ook loyaliteitskwesties een grote rol spelen. Zij was ten tijde van het delict minderjarig (16 jaar) en daarnaast verstandelijk beperkt. Verdachte (destijds 61 jaar) wist, zoals hij bij de politie heeft verklaard, dat het slachtoffer 'beperkt' was. Ook was hij ervan op de hoogte dat het slachtoffer therapie volgde vanwege hechtingsproblematiek. De kwetsbaarheid van het slachtoffer kwam, blijkens haar verklaring, duidelijk naar voren ten tijde van de ten laste gelegde handelingen. Het slachtoffer heeft immers verklaard dat het haar zwart voor de ogen werd, dat zij niet goed wist wat zij moest doen en dat zij het heel moeilijk vond om 'stop' tegen haar vader te zeggen. De door verdachte gebruikte woorden, vlak na de ten laste gelegde handelingen, te weten dat 'als je het vertelt dan ga ik weg, dan zie je me nooit meer', duiden er naar het oordeel van het hof op dat door verdachte op de kwetsbaarheid van het slachtoffer werd ingespeeld. Verder neemt het hof in ogenschouw dat het slachtoffer zich de desbetreffende avond bij verdachte thuis bevond en bij hem zou logeren. Zij stond derhalve onder zijn toezicht en verantwoordelijkheid. Ook omdat het slachtoffer van verdachte, dan wel van anderen, afhankelijk was voor vervoer, kon zij zich niet makkelijk aan de situatie onttrekken. Uit dit alles blijkt naar het oordeel van het hof dat sprake was van een uit omstandigheden voortvloeiend overwicht, dat dwang impliceert.

De Hoge Raad overweegt dat artikel 242 Sr en artikel 248 lid 2 Sr van belang zijn en haalt de bepalingen aan. De Hoge Raad overweegt dat de tenlastelegging toegesneden is op genoemde bepalingen en dat daarom moet worden aangenomen dat de in de tenlastelegging en de bewezenverklaring voorkomende woorden 'door andere feitelijkheden heeft gedwongen' zijn gebruikt in de betekenis die die woorden hebben in die bepaling.

De Hoge Raad overweegt dat bij de beoordeling van de klacht voorop moet worden gesteld dat van door een 'feitelijkheid dwingen tot het ondergaan van handelingen die bestaan uit het seksueel binnendringen van het lichaam' van het slachtoffer als bedoeld in artikel 242 Sr slechts sprake kan zijn als de verdachte door die feitelijkheid opzettelijk heeft veroorzaakt dat het slachtoffer die handelingen tegen zijn/haar wil heeft ondergaan. Van door een feitelijkheid dwingen als hiervoor bedoeld kan sprake zijn als de verdachte opzettelijk een zodanige psychische druk heeft uitgeoefend of het slachtoffer in een zodanige afhankelijkheidssituatie heeft gebracht dat het slachtoffer zich daardoor naar redelijke verwachting niet tegen die handelingen heeft kunnen verzetten, of dat de verdachte het slachtoffer heeft gebracht in een zodanige door hem veroorzaakte (bedreigende) situatie dat het slachtoffer zich naar redelijke verwachting niet aan die handelingen heeft kunnen onttrekken. Of die dwang zich heeft voorgedaan, laat zich niet in het algemeen beantwoorden, maar hangt af van de concrete omstandigheden van het geval (vgl. ECLI:NL:HR:2013:494).

De Hoge Raad overweegt dat het hof vastgesteld heeft dat de 61-jarige verdachte in zijn

woning zijn 16-jarige dochter heeft ontboden in zijn slaapkamer, dat zij bij hem op bed ging zitten en zag dat hij porno op zijn laptop zat te kijken, dat zij zich van hem moest uitkleden en op haar buik moest gaan liggen, dat hij haar rug masseerde en dat zij op haar rug moest gaan liggen, haar benen wijd moest doen, waarna de verdachte de in de bewezenverklaring genoemde seksuele handelingen bij haar heeft verricht. Het hof heeft verder vastgesteld dat de verdachte ten tijde van de bewezen verklaarde handelingen wist dat het slachtoffer verstandelijk beperkt was en therapie volgde in verband met hechtingsproblematiek. Ook heeft het hof overwogen dat het slachtoffer zich als minderjarige en kwetsbare dochter van de verdachte bevond in een zekere afhankelijkheidsverhouding ten opzichte van hem en dat daarbij ook loyaliteitskwesaties een grote rol spelen. Verder heeft het hof overwogen dat het slachtoffer – die bij de verdachte zou logeren – afhankelijk was van de verdachte of van anderen voor vervoer, waardoor zij zich niet gemakkelijk aan de situatie kon onttrekken.

De Hoge Raad oordeelt dat het op deze vaststellingen gebaseerde oordeel van het hof dat sprake was van een overwicht van de verdachte op het slachtoffer en dat de verdachte het slachtoffer ‘door andere feitelijkheden heeft gedwongen’ tot het ondergaan van seksuele handelingen zoals bedoeld in artikel 242 Sr, in het licht van wat is overwogen, niet getuigt van een onjuiste rechtsopvatting en niet onbegrijpelijk is.

J.H.J. Verbaan, juni 2022

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-06-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:865

Zaaknummer: 21/01891

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en T. Kooijmans

Advocaten: J. Boksem

Wetsartikelen: 242 Sr en 248 Sr

RECHTSPRAAK

Tussenarrest. Post-Keskin. Klacht dat afwijzing herhaalde verzoeken tot horen getuige, althans gebruik van eerder door getuige afgelegde verklaring voor bewijs, niet verenigbaar is met artikel 6 EVRM.

Post-Keskin. Klacht dat afwijzing herhaalde verzoeken tot horen getuige, althans gebruik van eerder door getuige afgelegde verklaring voor bewijs, niet verenigbaar is met artikel 6 EVRM.

Het cassatiemiddel klaagt dat de afwijzing door het hof van het door de verdediging gedane verzoek tot het horen van een getuige, althans het gebruik van de eerder door deze getuige afgelegde verklaring voor het bewijs, niet verenigbaar is met het door artikel 6 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces.

Het hof heeft de verzoeken tot het horen van de getuige in de kern afgewezen op de grond dat die verzoeken onvoldoende zijn onderbouwd. De afwijzing van die verzoeken, waaraan door de verdediging onder meer ten grondslag is gelegd dat de eerder afgelegde verklaring van die getuige een belastende strekking heeft, is niet zonder meer begrijpelijk. De Hoge Raad neemt daarbij in aanmerking dat de rechtbank en het hof de bewezenverklaring hebben aangenomen mede op grond van die door de verdachte betwiste verklaring van de getuige zonder dat de verdediging deze getuige heeft kunnen ondervragen, terwijl het hof niet ervan blijkt heeft gegeven te hebben nagegaan of de procedure in haar geheel voldoet aan het door artikel 6 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces (vgl. HR 20 april 2021, ECLI:NL:HR:2021:576).

Het cassatiemiddel klaagt daarover terecht. Dat hoeft echter niet tot cassatie te leiden om de volgende redenen. De feiten en omstandigheden die naar voren komen uit de verklaring van de getuige, volgen grotendeels ook uit andere door het hof gebruikte bewijsmiddelen. Wat de getuige heeft verklaard over de geestelijke vermogens van de aangeefster en de omstandigheid dat de aangeefster makkelijk te beïnvloeden is, is eveneens af te leiden uit onder meer de verklaring van de aangeefster, het pro justitia-onderzoek betreffende de aangeefster, en de verklaring van twee andere getuigen. Voor zover de verklaring van de getuige inhoudt dat de

aangeefster in de prostitutie werkte, dat de verdachte optrad als haar pooier, en zij van het ene adres naar het andere gingen, volgen die feiten en omstandigheden ook uit onder meer de verklaring van de aangeefster en de verklaring van een andere getuige. Dat een kennis de verdachte en de aangeefster naar klanten heeft gebracht, volgt tevens uit de verklaring van een andere getuige en de verklaring van de verdachte. Dat de aangeefster verliefd was op de verdachte en angst had hem te verliezen, komt naar voren in de verklaring van de aangeefster en de verklaring van een andere getuige. De omstandigheid dat de verdachte zich in negatieve termen uitliet over de aangeefster, komt niet aan de orde in andere door het hof gebruikte bewijsmiddelen, maar die omstandigheid betreft geen onderdeel van de bewezenverklaring en is in het geheel van de bewijsvoering van het hof van zeer ondergeschikte betekenis. Een en ander brengt met zich dat ook als de verklaring van de getuige wordt weggedacht, de bewezenverklaring zonder meer toereikend is gemotiveerd en dat de verdachte onvoldoende belang heeft bij de klachten van het cassatiemiddel.

De advocaat-generaal heeft zich niet uitgelaten over de overige cassatiemiddelen. De Hoge Raad is van oordeel dat de advocaat-generaal daartoe alsnog in de gelegenheid moet worden gesteld. Met het oog daarop zal de zaak naar de rolzitting worden verwezen.

De Hoge Raad verwijst de zaak naar de rolzitting van 13 september 2022 en houdt iedere verdere beslissing aan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-06-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:801

Zaaknummer: 20/02140

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en M.J. Borgers

Advocaten: C.N.G.M. Starmans

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Caribische zaak. Ongeoorloofde inbreuk op onschuldpresumptie ten gevolge van vonnis van Gemeenschappelijk Hof van Justitie in de strafzaak tegen mededader en dat vonnis begeleidend persbericht?

Caribische zaak. Ongeoorloofde inbreuk op onschuldpresumptie ten gevolge van vonnis van Gemeenschappelijk Hof van Justitie in de strafzaak tegen mededader en dat vonnis begeleidend persbericht?

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de onschuldpresumptie niet is geschonden als gevolg van het vonnis van het Gemeenschappelijk Hof van Justitie in de strafzaak tegen de mededader en het dat vonnis begeleidende persbericht.

Het hof heeft toegelicht waarom het Gemeenschappelijk Hof van Justitie in het vonnis in de strafzaak tegen mededader [betrokkene 1] gehouden was onderzoek te verrichten naar en feiten vast te stellen over de relatie van [betrokkene 1] tot de uitvoerders van en de opdrachtgever(s) tot de moord. Daarin ligt als oordeel van het hof besloten dat het Gemeenschappelijk Hof van Justitie in de strafzaak tegen [betrokkene 1] gehouden was ‘to establish the facts of the case relevant for the assessment of the legal responsibility of the accused as accurately and precisely as possible’, dat het zich daarbij heeft beperkt tot de informatie ‘necessary for the assessment of the legal responsibility of those accused in the trial before it’ en dat om die reden geen sprake is van een ongeoorloofde inbreuk op de onschuldpresumptie. Het hof heeft hierbij nog in aanmerking genomen dat een gelijktijdige berechting met de mededader [betrokkene 1] niet mogelijk was omdat de verdachte ervoor had gekozen in Venezuela te verblijven. Dit oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk.

Ook het oordeel van het hof dat de onschuldpresumptie niet is geschonden als gevolg van het persbericht getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. De Hoge Raad neemt daarbij in aanmerking dat het hier een persbericht betreft dat het vonnis van het Gemeenschappelijk Hof van Justitie in de strafzaak tegen een mededader begeleidt, daarnaar

uitdrukkelijk verwijst en daarvan een samenvatting geeft, terwijl het hof heeft vastgesteld dat waar het de rol van de verdachte betreft de woordelijke inhoud en de strekking daarvan in de kern niet afwijken van de tekst van dat vonnis.

Het cassatiemiddel faalt. De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-06-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:839

Zaaknummer: 21/01083

Rechters: J. de Hullu, A.L.J. van Strien, M.J. Borgers, M. Kuijer en C. Caminada

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Heeft verdachte rechtsgeldig toestemming gegeven voor doorzoeken van zijn auto?

Heeft verdachte rechtsgeldig toestemming gegeven voor doorzoeken van zijn auto?

Het cassatiemiddel klaagt over de verwerping door het hof van het verweer dat de doorzoeking van de auto van de verdachte onrechtmatig heeft plaatsgevonden omdat voor die doorzoeking door de verdachte geen toestemming was verleend.

Het oordeel van het hof houdt in dat, gelet op de bevindingen die zijn opgenomen in de processen-verbaal van de betrokken opsporingsambtenaren en de verklaringen die deze opsporingsambtenaren tegenover de rechter-commissaris hebben afgelegd, de verdachte vrijwillig en ondubbelzinnig toestemming heeft verleend voor een doorzoeking van zijn voertuig en niet alleen voor het kijken in de auto. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is, ook in het licht van wat door de verdediging is aangevoerd, niet onbegrijpelijk.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-06-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:825

Zaaknummer: 21/01415

Rechters: J. de Hullu, A.L.J. van Strien, M.J. Borgers, M. Kuijer en T. Kooijmans

Advocaten: P. van de Kerkhof

Wetsartikelen: 26 WWM